

LBRIS

We know
books

CONSTANTIN ARGETOIANU

ÎNSEMĂRI ZILNICE

Volumul V

1 iulie - 31 decembrie 1938

Paul Editions 2024

1938

1 iulie. Căldurile caniculare continuă. Ieri, 35°, la umbră – 38°, în Bărăgan! Cam aceeași temperatură se semnaleză și la Budapesta, și în tot centrul Europei. Credeam că suntem numai noi „țară sălbatică“!

Episcopul de Alba-Iulia, Mailath, și-a dat demisia. Era un prelat de mare „anvergură“ contele Mailath, dar nu ne iubea deloc. L-am cunoscut, am stat de vorbă cu el: fusese crescut la școală mare. Nu cunosc pe succesorul său Vorbuchner, până aci, coajutor. Ales în această funcție de Mailath, nu cred să ne fie nici dânsul prieten.

Aseară, balul Miliardarilor. Succes deplin. Grădina palatului Reginei Elisabeta, luminată prin proiectoare, a giorno, cu bufete, baruri, orchestre prin colțuri și dame elegante pe peluze, semăna cu un decor de teatru. Eu am plecat la ora 12½, dar musafirii noștri au stat până la ora 5½ - 6 dimineța.

Un vântuleț prielnic răcorise aerul, iar lumea care zăcuse toată ziua de căldură, înviase. Pusesem lămpi și scaune și în cimitirul evreiesc, legat de grădina Cercului printr-o scară de piatră. Cred că e prima dată că s-a petrecut cu lăutari într-un cimitir, și încă în unul evreiesc.

Mare eveniment: am văzut, în fine, aseară pe dna Lupescu. A venit la Miliardari cu perechea Șonieriu. Îmi pare rău că n-au fost prezenți la prezentare toți cei care de ani de zile pretind că joc bridge (!) în fiecare seară cu dânsa și că punem Guvernele României, împreună, la cale. Dna Lupescu mi-a fost o decepție și o surpriză: decepție, căci o credeam mai frumoasă, mai „excitantă“, surpriză, căci, în locul unei târfe ordinare, am găsit o persoană înzestrată cu multă distincție și tact. Seamănă enorm cu Regina Maria.

Kaufmann și Șonieriu i-au făcut onorurile seratei. S-a așezat

cu ei la o masă pe peluză, unde au mai venit Prat cu nevasta, Mic Catargi, Anne-Marie Callimaki și perechea Franasovici. Încolo, nimeni nu s-a apropiat de dânsa, parcă ar fi fost ciumată. Dar toată lumea trăgea cu coada ochiului, să vadă ce face, cine e pe lângă dânsa. A stat până la ora 5½ dimineța...

2 iulie. Procesul primei serii de gardiști s-a terminat. Alexandru Cantacuzino și Vasile Christescu¹, amândoi fugiți și neprinși încă, au fost condamnați, în lipsă, la câte 9 ani închisoare corecțională, 120.000 lei amendă, 6 ani interdicție și 5.000 lei cheltuieli de judecată.

Gh. Clime, Alex. Chr. Tell, Gh. Istrate, Mih. Polihroniade, Craja Paul, Traian Cotigă, Sima Simulescu, Virgil Ionescu, Bănică Dobre, Furdui Gh., Milcoveanu Șerban, Nicolae Totu și Radu Budișteanu, la câte 7 ani închisoare corecțională, 20.000 lei amendă, 6 ani interdicție și 2.000 lei cheltuieli de judecată.

Gh. Apostolescu, Eug. Ionică și Serafim Aurel, la câte 5 ani închisoare corecțională, 20.000 lei amendă, 6 ani interdicție și 2.000 lei cheltuieli de judecată.

Preotul Georgescu Edineț: 1 an închisoare, 10.000 lei amendă, 5 ani interdicție, 2.000 lei cheltuieli de judecată. S-a lepădat numai cu gura pe jumătate, de aceea nu a fost achitat. Achitat a fost numai popa Cristescu, acesta s-a lepădat cu totul.

Pentru o simplă crimă de intenții, condamnările sunt aspre, sunt absurde. Dacă am trăi vremuri normale, sentința ar fi de neînțeles. Dar nu trăim în vremuri normale, trăim în vremuri de luptă și astfel totul se explică. În iunie, 1936, Hitler și-a împușcat, pur și simplu, adversarii, fără nicio judecată, și *nimeni n-a zis nimic*. Gardiștii au comis greșeala să fie învinși; acum plătesc.

Ieri seară, a fost condamnat și inginerul Petre Carp la 2 ani închisoare. Aci, nemaifiind politică la mijloc, putem spune că e cam mult. Carp a greșit, e cert, dar n-a avut intenție de fraudă, iar 6 luni de prevenție, cât a făcut, ar fi fost destulă ispășire pentru un act de nebunie. Afacerea Carp, care a pasionat un moment opinia publică și amenința să devină un fel de „afacere Dreyfus“, a căzut repede, din cauza evenimentelor politice: lovitura de Stat din februarie a lăsat tot restul în umbră. Nenorocul lui Carp! Dacă vâlva care începuse să se facă în jurul numelui său ar fi

¹ Fiul popii, cel care s-a lepădat.

mers crescând, ar fi fost greu să fie condamnat. E neîndoios că, falsificând o experiență de recepție, nu putea rămâne nepedepsit, oricât de bune ar fi fost intențiile inculpatului, mai ales că era vorba de material de război. Am văzut ieri pe nenorociții de părinți: erau zdrobiți, căci prevedeau sentința.

În regiunea Nehoiășului, au înflorit din nou prunii: se zice că e semn de toamnă lungă. Dar să ajungem până în toamnă!

Ziarele anunță că s-ar fi găsit un tratament eficace al cancerului prin raze Röntgen de înaltă tensiune (550.000 de volți). Ce frumos ar fi!

La Budapesta continuă insolațiile, la noi, nu, deși ieri au fost +55°, termometrul, la pământ. Nimic nu ne face să nădăjduim o scăpare a infernalei temperaturi.

Între Anglia și Germania, s-a semnat acordul, în virtutea căruia, Reichul se obligă să plătească englezilor datoriile contractate după război. Mult trebuie să țină Hitler la prietenia Marii Britanii, ca să semneze așa ceva.

Franco a răspuns Cabinetului de la St. James, oferind portul Almeira, ca port neutru pentru vasele engleze încărcate pentru Spania. Și regretele, pentru cele întâmplate.

Japonezii au făcut propuneri de pace Chinei, acceptabile. Atât de acceptabile, încât nu par verosimile. Cer chinezilor să intre într-o combinație economică cu Manciuokuo și cu Japonia, să ia poziție împotriva comunismului rus și să accepte anumite garnizoane japoneze, vremelnice. Guvernul chinez din Han Ken ar fi respins aceste propuneri; rămâne de stabilit dacă au fost făcute.

„Promoția Șelimbăr“

Cu toată căldura tropicală, Regele a plecat joi seara la Sibiu și a asistat ieri, în persoană, la depunerea jurământului noilor ofițeri, din toate armele, ieșiți din școli. Căldură, căldură, dar popularitatea Dinastiei, înainte de toate, mai ales printre cei ce poartă sabie...

Înapoindu-se de la Sibiu, pe ziua de azi, M. Sa s-a oprit la Brașov, să viziteze fabricile lui Malaxa. „A tout seigneur, tout honneur!“

Mi s-a spus că Thierry fusese primit acum trei zile de Rege, dar nu știam pentru ce. Am aflat-o azi; a fost să remită Majestății

Sale „Medalia de aur“ franceză, pentru recompensa serviciilor aduse educației fizice. Iată o recompensă care nu e furată și care a trebuit să facă plăcere...

O telegramă laconică a Agenției Havas vestește despre moartea lui Raul Auernheimer, președintele societății autorilor dramatici din Viena, decedat în lagărul de concentrare din Dachau. Numele lui Auernheimer îmi deșteaptă amintiri vechi, de treizeci de ani. L-am cunoscut bine, pe vremea funcționării mele la Legația din Viena. Era un om subțire și un scriitor delicat. Scia nuvele și piese, în genul lui Oscar Wilde, nu făcea rău nimănui și era soțul răbdător al minunatei Irene Auernheimer, o frumusețe fără pereche, al cărui chip – o fotografie cu dedicație de pe portretul lui Scattenstein – domnește și azi printre portretele din biroul meu, din București. Cum trece vremea și câte se mai întâmplă.

Dacă în 1910 ar fi prezis cineva „prietenui“ meu Auernheimer un sfârșit atât de tragic, s-ar fi strămbat de râs!

4 iulie. La Breasta, de ieri-dimineață. Azi-noapte, pe la ora 3, s-a ridicat un vânt de vest, destul de violent, și a răcorit ceva vremea. E tot cald, dar nu mai e zăduful acela insuportabil care tâmpește și doboară. Termometrul a scăzut azi, la amiază, de la 37° la 29°. Ameliorare simțitoare. Canicula, adică valul de moarte, a ținut exact 8 zile.

Universul a fost suspendat pe 3 zile, fiindcă nu s-a conformat legii declarării mijloacelor de existență ale ziarelor. Mă bucur. Dar de ce 3 zile, și nu 333.333?

Suspendarea a venit tocmai a doua zi, după publicarea unui lung articol, prin care Popeștele reclamă, sub semnătură, împotriva distribuirii publicității de către Direcția Propagandei². Cu acest prilej, Popeștele spurcat a mai scris și o sfruntată minciună: „Am fost insistent îndemnat de Marele Rege Ferdinand să fac parte din Guvernul de la 1927, în care am intrat nu ca membru al vreunui partid, ci ca om de lege (!!!), hotărât să introduc la Ministerul de Justiție, care mi s-a încredințat, o atmosferă curată etc., etc.“. Câte afirmări, atâtea neadevăruri. Lăsând la o parte că Stelică n-a fost niciodată „om de lege“ și că în viața lui nu s-a preocupat de

² Printr-un recent decret-lege, s-a hotărât ca toată publicitatea prin presă să treacă pe la Direcția Propagandei, care, după ce va reține 25% din prețurile tarifare unificate pentru propaganda națională, va distribui publicitatea ziarelor, după judecata sa.

o atmosferă curată, pot să afirm că nicidecum Regele Ferdinand („Marele“) n-a insistat pe lângă dănsul ca să intre în Guvern, că a intrat într-însul ca liberal sadea. Am făcut parte din Guvernul Brătianu din 1927 și sunt la curent cu toate peripețiile formării sale. Regele Ferdinand era muribund și, înainte de depunerea jurământului, n-a văzut pe nimeni, nici chiar pe Brătianu.

Consimțământul său la schimbarea Guvernului s-a luat prin Hiott (Costică). Iar Stelian Popește intrase în Partidul Liberal odată cu grupul de taciști de care era legat (Oromolu, Xenii, dr. Dumitrescu-Brăila, dr. Bălăcescu etc., etc.). Și a mai rămas liberal sadea până la venirea Prințului Carol, când a început „să evolueze“...

Planul franco (?) – englez pentru ajutorarea economică și financiară a Statelor Balcanice și din Europa Centrală a început să capete consistență, scriu ziarele.

Până acum, n-am văzut însă nimic pe terenul realităților.

5 iulie. Înapoiat la București, pe ploaie și pe răcoare, numai 20°! Nu-mi venea să cred. Mi-a revenit parcă și încrederea în viață. Am telefonat la Breasta: s-a răcorit bine și acolo (începuse de ieri), dar nu plouă, e frumos!

Mi se pare că am mai spus-o în aceste *Însemnări*, o dictatură trebuie să se impună ochilor prin înfăptuirile sale. Din nenorocire pentru dictatura noastră, nu e cazul ei. De cinci luni de când ține, în afară de opera polițistă – remarcabilă, dar discutată – de spoirea gardurilor și de măturarea șoselelor prin sate, de șanțuri prin câmp, care fac drumurile impracticabile, și de o considerabilă sporire a impozitelor, nu se vede nimic. Probabil că și-a dat și Guvernul seama de această lipsă de plasticitate în „operele“ Guvernului, căci pe ziua de ieri a lansat un manifest către țară, un lung manifest, în care arată tot ce a înfăptuit. Din nenorocire, parcă e „de la Guță citire“... Fraze ca acestea: „S-a ameliorat tehnica agricolă, s-au luat măsuri pentru ridicarea țăranilor, s-a înviorat comerțul“, fraze care nu înseamnă nimic, umplu coloane întregi de ziare. Se mai adaugă și tot ce se va mai face în viitor, așa încât cetățeanul, după citirea manifestului, dă din cap melancolic, față de aceleași minciuni și de aceleași făgăduieli de totdeauna... Și, totuși, ceva s-a făcut. Dacă Guvernul s-ar fi mărginit să sublinieze binele realizat, așa redus și ascuns cum este, și nu s-ar fi lăudat cu ce n-a

făcut și cu ce făgăduiește, lumea ar fi fost mulțumită de eforturile spre bine constatate. Dar Ionescu-Sisești e un „diseur“, iar Mitiță Constantinescu, un mincinos, amândoi au umplut manifestul cu proza lor.

O singură frază, în introducere, merită recunoștința noastră și justifică, poate, apariția întregului manifest. Iată-o: „Vechile abuzuri, spiritul de favoritism nedezlipit de regimul de partid etc., etc.“. Laitmotiv care mai revine de câteva ori în cursul introducerii. Cred că exprimă sincer voința Regelui de a nu mai reveni la regimul de partide. Și dacă ar fi numai asta, tot ar fi un câștig.

Consiliul de Miniștri, aseară, în scopul ieftinirii vieții. E o mare eroare. Traiul nu e scump la noi. E sub normalitatea prețurilor. Numai că prețurile plătite de consumator nu ajung decât în mică parte la producători. Rămân în buzunarul intermediarilor sau sunt absorbite de spezele transportului, din lipsă de organizare. Organizare, iată ce ne trebuie, nu tarife maximale și șapte controale la gura pieței. Ideea, împărtășită de comunicatul oficial al Consiliului de ieri, de a se înființa comisii cetățenești de control, e direct comică. Cetățenii, bineînțeles, ar dori să-și cumpere aprovizionările pe cinci parale, dar niciunul din ei nu se gândește la producători, care vând pe prețuri de foamete. Cu cât se vor comprima prețurile în piață, cu atât se vor mai reduce și cele deja așa de scăzut plătite producătorilor, dacă se va lăsa organizația comerțului în halul de azi. Pentru carne, de pildă, kilogramul e plătit producătorului mai puțin de un sfert din prețul cu care se desface pe piața Bucureștilor. Crescătorul de vite se ruinează, iar cei 4-5 antreprenori angroșiști din piață se îmbogățesc. Or, problema nu constă *în a reduce prețul cărnii pe piață la prețul (sau circa) perceput de producător, ci în a ridica prețul plătit producătorului în aproape de prețul de desfacere din piață, cel mai redus din lumea întreagă!* Problema speculei și a ieftinirii traiului este pusă la noi greșit.

Văzut câteva minute pe Tătărescu, la Banca de Credit. Încântat de sine și îngrijorat pentru restul lumii, ca întotdeauna. Convins, ca „la mouche du coche“, a lui La Fontaine, că a mișcat Anglia din loc, fiindcă a zbârânit la Londra, în jurul unor poziții deja câștigate. Mi-a spus că „e vorba“ să vină Leith Ross la București, să examineze situația. M-a mirat că „e numai vorba“ (Tătărescu a

insistat asupra acestui punct), căci Comnen mă lăsase să înțeleg, acum câteva zile, că „c'est chose décidée“. Nostim din partea dlui Guță e că m-a întrebat dacă cunosc pe Leith Ross, or, eu îi recomandasem să vadă pe zisul englez, pe care-l cunosc de ani de zile și cu care prânzesc de câte ori merg la Londra!

În politica internă, teren pe care Tătărescu e mai la locul lui, vede și el că lucrurile nu merg cum trebuie, deși ar putea. Am convenit să ne întâlnim la Breasta sau la Poiana și să stăm de vorbă mai pe îndelete.

A murit și ultimul membru fondator al Jockey-Clubului, Alexandru Linche de Moissac, contele, la vârsta de 86 de ani. A murit fără chinuri, cum alții adorm, istovit de nemaipomenitul val de căldură prin care am trecut. Nu era nici conte, nici Moissac nici Linche, ci numai Alexandru și, foarte probabil, Linchou, Linchou „tout court“, cum îi chema pe toți, înainte de a lua numele de „de Linche“. Pretențios peste măsură, scria versuri ridicole și colecționa obiecte de artă și mobile mediocre. A fost toată viața lui un caraghios, dar în anii din urmă luase alura de patriarh, iar faptul că figura singur ca membru fondator în lista membrilor Jockey-Clubului, îi dăduse oarecare notorietate și vază. Se duc toți bătrânii, acum vine și rândul nostru!

6 iulie. Răfuiala dintre antreprenorii Ciulei și Rogozea a ajuns înaintea Parchetului Ilfov. Amândoi șmecherii se ceartă pentru o sumă de milioane (au ajuns la 12!) pe care și unul, și altul pretind (afacerea e cam încurcată) că le-au dat ca șperț dlui Sfetescu, să obțină lucrări de 40 de milioane în Prahova. Un șperț de 12 milioane la 40, nu e rău, domnule Sfetescu. Deși afacerea a ajuns publică, deși cenzura permite ziarelor să vorbească de ea, până acum, nimeni n-a deranjat pe dl Sfetescu, măcar cu un mic interogatoriu. Dl Sfetescu e cumnatul lui Guță Tătărescu și Victor Iamandi e ministrul Justiției...

Guvernul face un bataj enorm cu chestiunea ieftinirii traiului. Ca să facă pe placul Regelui, care nu pricepe problema. Ziarele sunt pline „de măsurile“ luate în Verde, în Galben, în Albastru, de ordinele dlui Armand și de îndrumările sale. Pâinea neagră a ajuns la 6 lei (în loc de 7), iar carnea de primă calitate, la 28 lei, adică aproape de 0,50 lei din vremea leului de aur! Și se mai vorbește de primatul agriculturii!

Consiliul de Miniștri de ieri a fixat două mari reforme: a întemeiat corporația inginerilor (Ghelmegeanus, autor), în spiritul nepieritoarei Constituții corporative (?!), din februarie, și a sporit orele de lucru la Ministere, ceea ce umple pe funcționari de bucurie. Nu făceau nimic 6 ore pe zi, de acum înainte, vor continua să nu facă nimic, dar 7 ore pe zi.

Japonezii și spaniolii albi declară că au dat, zilele trecute, lovituri decisive vrăjmașilor lor. Cei dintâi au ocupat Hunkow (?), pe Yang-Tse-Kiang, cei din urmă, Burriana și Grao Burriana, pe drumul Valenciei. Din nenorocire, asemenea declarații au mai fost făcute.

Un semn bun pentru spanioli, în tot cazul, e că Puterile par să se fi pus definitiv de acord în Comitetul de Neagresiune de la Londra, că Italia a consimțit să-și retragă voluntarii, ceea ce dovedește că Franco nu mai are nevoie de ei pentru a câștiga partida. Înainte de sfârșitul lunii, acordul anglo-italian va intra în aplicare, după câte se spune.

Telegramele de omagiu adresate Regelui pentru lovitura de Stat continuă să umple zilnic trei coloane în jurnale. Macabră glumă, de prost-gust!

Iorga, care s-a plimbat cu banii Statului prin județul Botoșani, scrie un articol ditirambic, la adresa „colonelului“ local. Și îndrăznește să spună că „atunci când i-a propus Regelui formula Coloneilor“ (!!) nu bănuia câtă treabă bună puteau face acești oameni! Adevărul este că Iorga a protestat împotriva „militarizării“ funcțiilor civile, atunci când a propus-o Regele!!!

Formula Coloneilor am sugerat-o eu Regelui, în 1931, „et je n'en suis pas plus fier!“. Am sugerat-o, fiindcă nu aveam alta, ca „un pis aller!“. Și tot așa o consider și azi! Ce putoare, Iorga ăsta!

Dna Bucșan, sora lui Goga, a intentat proces, în numele ei și al copiilor lui Eugen Goga, împotriva Dinei Veturia de las Ciucias, care s-a instăpânit pe toată averea lui Goga, în baza unei scrisori-testament, a cărei validitate rudele o atacă. Porcărie, dar porcărie care înseamnă că „poetul“ a lăsat ceva în urma lui, în afară de volumul de poezii și de colecția de articole din **Țara Noastră**. Cu prilejul unei întâmpinări a Dinei Veturia, am aflat cu toții că locuința din Armaș (cea nouă) și vila din Predeal erau proprietatea ei, adică înscrise de Goga pe numele ei.

7 iulie. În Palestina, s-a declanșat un adevărat război civil. Bombele plesnesc pe străzile Tel Avivului și Haifei, arabii atacă și masacrează familii întregi evreiești, birourile autorităților sunt atacate, nicio comunicație nu mai e sigură. Mâna comunismului rusesc? În tot cazul, o mare belea pentru Guvernul britanic...

Acordul Puterilor pentru evacuarea voluntarilor din Spania e gata și va fi publicat luni. Îndată va intra în vigoare și acordul anglo-italian. Deocamdată, naționaliștii spanioli pretind că înaintează pe toate fronturile. Înaintează, dar înaintează încet.

Nimic nu-l mai poate opri pe Hitler, în mersul său spre o Germanie integrală: ziarele ne anunță că plănuiește invazia... Principatului de Liechtenstein! După Viena, Vaduz! Armata germană se va mări cu...7 oameni!

„Ieftinirea traiului“ și „telegramele omagiale“ sunt cele două mari îndeletniciri momentane ale Guvernului: umple gazetele cu ele!

„Ieftinirea traiului“ este ultima invenție a regimului, pentru a-și recâștiga popularitatea pierdută. Ieftinirea traiului a fost și până acum una din temele cele mai exploatate de demagogia politică, în luptele dintre partide.

Creșterea aparentă a prețurilor, datorată scăderii valorii reale a monedei, a fost punctul de plecare al recriminațiilor consumatorilor. Cu bună sau cu rea-credință, aceștia nu voiau să-și dea seama că leul de după război, în prăbușirea lui, nu mai era leul de 100 centime aur, dinainte de război. În realitate, prețurile, în afară de mici „pousee-uri“ sporadice și de scurtă durată, au scăzut întruna de 20 de ani, ca valoare absolută, iar această devalorizare, din nenorocire, n-a atins numai prețurile materiilor alimentare, dar și remunerarea muncii; de aci, sărăcirea continuă a producătorilor și a muncitorilor, care nu au mai putut suporta decât cu greu, ca și consumatori, prețuri care au fost totuși constant sub normal, dacă normalul e socotit, pe baza prețurilor dinainte de război. În loc să se valorifice producția și munca, să se pună consumatorii în posibilitate de a face față necesităților traiului, s-a căutat, fiindcă operația era mai simplă de executat, să se comprime prețurile, în dauna finală a producătorilor, creându-se astfel un cerc vicios, care duce la o secătuire progresivă a economiei naționale.

Își dă cineva seama că, de pildă, 28 lei/kg de carne reprezintă un preț inferior unei valori reale de 0,50 bani aur, dinainte de război? E un preț de mizerie, care, dacă ar fi menținut, va ruina întreaga noastră crescătorie de vite³. Și așa, pentru toate articolele de consumație.

A nivela prețurile în jos înseamnă a generaliza mizeria. Prețurile trebuiesc egalizate în sus, cu alte cuvinte, prețurile de desfacere trebuie să pornească de la un minimum remuneratoriu pentru producător și fixate în consecință, punându-se consumatorul printr-o remunerație normală a muncii, în măsură să facă față cheltuielilor necesare traiului.

O adevărată ieftinire a traiului nu trebuie, prin urmare, să procedă de la comprimarea prețurilor, ci de la o rațională organizare a desfacerii. Ceea ce trebuie să dispară e profitul ilicit al acaparatorilor și al intermediarilor, care, ca în toate perioadele de criză, a luat o dezvoltare îngrijorătoare, prin lipsa oricărei măsuri de control și de facilitare a transporturilor și a tranzacțiilor. Mijloace practice de transport, ieftinirea tarifelor corespunzătoare, târguri numeroase de desfacere, suprimarea taxelor parazitare etc., etc. – iată metodele sigure de ieftinire a traiului, paralele cu normalizarea salariilor și cu ridicarea prețurilor de desfacere la producător.

Până nu se va îndruma economia noastră pe această cale, viața nu se va ieftini. Cu cât se vor comprima prețurile, cu atât se vor diminua mijloacele consumatorilor de a le face față, iar aceștia vor cere încontinuu noi comprimări, până la absurd.

Prețurile maximale și minimale nu pot duce la niciun rezultat, doar la fraudă și la sărăcia și nemulțumirea tuturor. E o metodă la care s-a renunțat pretutindeni, în țările care au pornit pe calea unei adevărate refaceri. Ieftinirea traiului e o problemă foarte complicată, care nu se poate rezolva numai prin decrete contra speculei și prin fixare arbitrară de prețuri.

8 iulie. Printr-un decret publicat astăzi, serviciile Presei, în legătură cu Străinătatea, au fost trecute la Ministerul de Externe („Consilieri“ și atașați de presă etc.). Îmi aduc aminte de Consiliul de Miniștri, din martie, în care Regele da cu pumnul în masă și

³ În străinătate, carnea se plătește, curent, în jurul unui preț, echivalent cu 200 de lei kilogramul.